

MARTINA MONOŠOVÁ

R
YTIEROVA
DRUHÁ ŠANCA

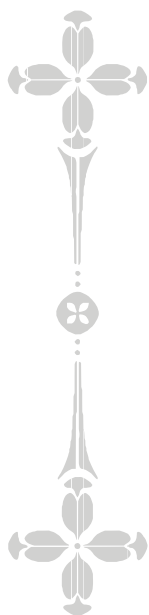
pokračovanie úspešného románu
PLES U VOJVODKYNE

MARENČIN PT

**RYTIEROVA
DRUHÁ ŠANCA**

SOPHIE

MARTINA MONOŠOVÁ

**YTIEROVA
DRUHÁ ŠANCA**

MARENČIN PT

*Na tomto mieste si dovoľujem poďakovať za pomoc
a spoluprácu pri objasňovaní niektorých historických
faktov vedeckej pracovníčke Historického ústavu Slovenskej
akadémie vied, pani Diane Duchoňovej, PhD.*

Ďalej ďakujem za pomoc môjmu bratovi a mojej mame.

Venujem môjmu bratovi.

© Martina Monošová, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover © Martina Monošová

Layout © Marenčin Media, s. r. o.

819. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0582-1 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0583-8 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0584-5 (ePub)

*„Vraciame sa na miesta, kde by sme chceli zotrvať
a zotrvávame tam, odkiaľ by sme sa mali vrátiť.“*

Martina Monošová

I. NAJHORŠIE SPRÁVY

Koniec leta, r. P. 1531, Španielsko

I.

Prešlo len čosi vyše týždňa, odkedy jeho chovanica Sophie de Marginel, ktorú miloval ako vlastnú dcéru, opustila jeho španielske sídlo, záмок Corte la roca roja a vyslúženého vojaka, štyridsaťdvaročného Honoré Romaniera, markíza de Pays-Rouge, prepadlo nepríjemné tušenie. Najskôr ho pripisoval obyčajnej clivote, ktorá mu stále silnejšie zvierala srdce od chvíle, ako sa jej sprievod stratil za zákrutou hradskej. Pokúšal sa s pálčivosťou bojovať, ibaže neustávala ani po mnohých fľašiach vína, nad ktorými v pivnici dňom i nocou sedával celkom sám.

A ani vo dne nechcel nikoho okrem plného džbánika vidieť, až kým v jeden podvečer k oknám jeho komnaty na prvom poschodí nedoľahol z nádvorja nečakaný lomoz. V polovedomí mu znel ako blízke cvendžanie zbraní, dávny a známy hrmot vojny, a tak nahnevaný, že ho vyrušili, sa vďaka svojej palici so psou hlavou krívajúc dotackal k obloku. Otvoril ho dokorán a chcel zakričať dolu na čelaď, aby okamžite zmlkla. No tam mu najskôr pohľad popálilo podvečerné slnko, ktoré sa v záplave štedrého ružového svetla ukladalo k západu. A keď si oči trochu privykli, zrak mu padol doprostred nádvorja na vždy dokonale upravenú Susanne Clarièreovú, ktorá pri koči dohliadala na nakladanie svojej batožiny.

Pred nepríjemným množstvom svetla si musel dlaňou zacloniť oči a vzápätí nevedel odtrhnúť zrak od nevelkej postavy skromne elegantnej vychovávateľky, sálajúcej istotou. Presne tou istotou, ktorá jeho samotného s odchodom Sophie celkom opustila.

Na jeho mužnom čele sa objavila dlhá vodorovná vráska a nielen kvôli záplave svetla ho ten pohľad zaboľel a zároveň prekvapil. Celkom zabudol, že aj Clarièreová, s vždy prísne vypnutými hnedými vlasmi, z ktorých jej nikdy spod čepca nevypadne ani pramienok, odchádza.

Po dňoch, počas ktorých sa prakticky ani neprezliekol, si prstami nešikovne prehrabol dlhé vlnité, mierne šedivejúce vlasy, aby si ich narýchlo trochu upravil a poriadne sa vystrčil z okna. „Vy už odchádzate, slečna?“ zakričal, ale podarilo sa mu to až na druhý pokus, lebo jeho hlas po niekoľkých dňoch mlčania najskôr zlyhal a on si musel odkašľať.

Kým ho v okne zbadala, tiež si musela rukou zacloniť oči. „Ešte nie, pane.“

„Veď preto,“ odvetil jej. „Vedel som, že vy by ste bez rozlúčky nikdy neodišli.“ No v skutočnosti o tom zapochoyboval.

„To určite nie, pane.“

„Stretneme pri večeri, slečna,“ dodal rýchlo, ako sa mu na chvíľku vrátili dobré spôsoby. Po toľkých rokoch predsa Clarièreová neodíde spod jeho strechy len tak! A musí pre ňu vymyslieť onakvejšiu večeru!

Susanne sa mu pod oknom mierne uklonila a už sa aj zvrtila, aby ďalej dohliadala na ukladanie svojich vecí do koča.

Jej batožinu tvorili jedna veľká a jedna menšia truhlica a zopár mechov, ktoré bude treba kvôli dlhej ceste dômyselne usporiadať a poriadne popriväzovať, aby sa nič z jej skromného majetku nezničilo. Bude sa to musieť stihnúť do večera, lebo ráno chcela Susanne vyraziť rovno za svtania, tak aby sa viac nemusela ničím zdržiavať. Len nasadnúť a čo najrýchlejšie odísť.

Najradšej by mala ten odchod už za sebou. Odkedy jej Sophie odišla, tak tu Susanne nič netešilo. Vedela, že to bude boľavé rozlúčenie, no netušila, že ju to zasiahne takto hlboko.

Do istej miery aj chápala markízovo nemožné správanie za posledné dni. Veď smútenie bolo na mieste. Ale do hlavy jej nešlo to jeho pitie. Nikdy uňho nebadala sklony k popíjaniu. Vždy sa správal galantne, príkladne sa staral o Sophie, pravidelne prispieval nemalou čiastkou na neďaleký kláštor a celkom sám, bez akéhokoľvek správcu, bravúrne viedol rozložité panstvo. K jeho zámku prislúchali vinice na kamenistých kopcoch, tri dediny, dve sedliacke usadlosti a rozsiahly les. Len čo bol jasný termín jej odchodu, na cestu jej veľkoryso ponúkol svoj koč i s kočišom. Zaplatil jej popredu až do konca roka, hoci bol iba koniec augusta a napísal na nové miesto výborný odporúčací list.

Takého markíza de Pays-Rouge Susanne poznala: rozhodného, pevného ako skala a veľkorysého, pravého šľachtica.

Preto nechápala zmenu toho výborného muža na tohto vetchého opilca, do ktorého predvčerom večer omylom vrazila na tmavých schodoch. Susanne práve pomáhala slúžke a šla na schody do pivnice zapáliť fakle, aby sa markíz dostal bezpečne hore, keby sa mu v noci uráčilo. A tiež chcela po niekoľkých dňoch skontrolovať, či v tej pivnici vôbec ešte žije.

A markíz sa práve vtedy vytackal po tme nahor. V jednej ruka krčiaztek, v druhej zvieral svoju palicu so psou hlavou a zároveň sa tou rukou podopieral o stenu. Na dáke svietidlo už nemal dostatok rúk. Vrazili do seba, len čo so zapálenou fackou v ruke svižne zabočila z chodby ku schodom.

Vo svojom stave si to sotva všimol, čo spôsobilo, že narazil a spadol. Zato sa šťavnato roznaďával nad strašným zmarom, lebo mu pri tom z ruky vyletel krčah s vínom a rozprskol sa na márne kúsky, kým jeho palica len tupo žuchla na okraj schodiska. Sladkastá vôňa sa rozľahla schodiskom rýchlejšie, ako mu vychovávateľka stihla pomôcť na nohy. Markíz vzápätí zmĺkol, opatrne sa v rámci svojej vratkej rovnováhy spôsobne uklonil dáme, ktorú nespoznal a u ktorej nechápal, kde sa tam zjavila. Potom sa otočil, aby sa rovnako vratko lifroval dolu schodmi do pivnice po ďalší plný krčiaztek.

Ale nech už sa markíz v posledných dňoch správal akokoľvek zle či zvláštne, v Susanne nemohol zničiť ten dobrý obraz, ktorý si o ňom počas všetkých tých rokov vytvorila.

Veď aj vďaka markízovej štedrosti príde na nové miesto ako ozajstná dáma, nie ako obyčajný slúžiaci personál. Zakladala si na svojich šľachtických koreňoch a markíz sa k nej vždy správal s náležitou úctou. Lebo postavenie nemajetnej vychovávateľky nie je závideniahodné. Mohla len dúfať, že aj na novom mieste jej bude preukazovaná rovnaká úcta.

Po markízovom pozvaní na večeru sa Susanne s povzdychom vrátila do domu. Napadlo jej, či by tu nemala zostať, kým sa pán domu so svojím smútkom vyrovná, ale potom by už odtiaľto asi nikdy neodišla.

Jej osudom predsa nemohlo byť, aby zostarla v domácnosti neženatého muža, to sa nepatriilo. Sophie odišla a pre vychovávateľku tu viac nebolo miesta. Ľudia si o nich dvoch aj tak radi domýšľali.

Bývali časy, keď sa jej srdce kvôli markízovi veľmi umáralo, no on jej ohľadne nežných citov nikdy nič nenaznačil, preto sa v tejto oblasti po celé tie roky cítila neistá, ale uspokojila sa aspoň s tým, že môže žiť vedľa neho.

Hoci vedela, že Sophie raz odíde a ona sem viac nebude patriť, odchod od neho jej to nijako neuľahčovalo.

Zamierila do kuchyne, aby požiadala kuchárku o bylinkový čaj, ktorý si napokon aj tak ako vždy urobí sama. Potrebovala zámienku, aby sa motkala v kuchyni a štebotala o živote s robustnou, no o to bezstarostnejšou kuchárkou. Dnes naposledy...

Na večeru s markízom sa vôbec netešila. Nemôžu sa predsa tváriť, že prežívajú rovnaký každodenný večer, ako v časoch, keď tu ešte bola Sophie.

Najradšej by sa schúlila do postele, aby čím skôr zaspala, potom sa prebudila, rýchlo vystrojila a už za brieždenia sedela v tom koči na ceste za celkom novým životom...

... ďaleko odtiaľto!

... ďaleko od spomienok.

... ďaleko od *neho*.

Navždy...

... už zajtra.

2.

Svojím krívajúcim krokom vošiel do jedálne markíz.

Útulná rohová miestnosť na prízemí zámku *Corte la roca roja* bola dvoma oknami otočená na juh a západ, čo ju príjemne osvetľovalo počas celého dňa. Teraz tu už k večeri svietili v svietnikoch sviečky, lebo tma skôr nastane vo vnútri ako vonku.

Zo západného okna poskytovala jedáleň čarovný výhľad ponad údolie pod hradným kopcom. Výzdobe jedálne dominovali kachličky s florálnym geometrickým vzorom modrej farby a veľký gobelín oproti väčšiemu z okien, ktorý sa dedil z generácie na generáciu. Znázorňoval nejakú hrdinskú vojenskú výpravu, no takú dávnu, že vôbec nikto si nepamätal, ktorá to bola a ani ako dopadla. Spomienka na ňu vybledla podobne, ako farby na gobelíne.

Susanne ho tu už čakala. Počula, ako chodbou pravidelne klope jeho palica a podľa zvuku presne poznala moment, keď už stojí vo dverách. Obrátila sa k nemu od okna, odkiaľ zatiaľ pozorovala tmavnúcu oblohu nad údolím. Došlo jej, ako veľmi jej bude tento pohľad chýbať, jeho palica i jej pravidelný klopot po dome. Ledva pred markízom skryla prvú slzu, ktorá by spustila ďalšie.

Oproti tomu ako markíz vyzeral predtým v okne, teraz jedálňou kráčal

upravený, napriek boľavej nohe aj pomerne vystretý v celej svojej impozantnej výške. S dlhými svetlejšími vlasmi, precízne zopnutými do chvosta, s fúzami i briadkou pekne sčesanými pôsobil priam majestátne a jeho elegantný zovňajšok dopĺňal domáci bordový brokátový kabátec, ktorého súčasťou bol rodinný erb, vyšíty priamo na srdci. Na prst si nastokol aj svoj povestný pečaťný prsteň s červným rubínom. Susanne ako jedna z mála vedela, že pod rubínom sa skrýva reliéf hlavy psa a veľmi dobre poznala jeho význam.

Za tie roky ju pár krát pobavilo, keď začula v hlase služobníctva úžas, prejavovaný nad spôsobom, ako nezvyčajne sa v tomto dome prejavuje láska ku psom. Niežeby pán so svojimi troma psami akokoľvek horšie zaobchádzal, alebo by ich nepohladil, či občas im nehodil čosi lepšie pod zub. Prevažne nové služobníctvo sa čudovalo markízovej jemne zdobenej palici s hlavou psa, ako aj Sophiinmu prsteňu so psou hlavou. A to bola psia hlava v markízovom prsteni dobre ukrytá!

Markíz pozdravil a potom prešiel jedálňou ku stolu. Keď Susanne ukázal, aby si sadli k večeri, o nos jej cvengol ťažký odor jeho korenistej orientálnej voňavky. Nepoužíval ju často, no i tak ňou bývalo nasiaknuté všetko jeho šatstvo. Vďaka nej by ho našla aj poslepiacky uprostred hustého davu. Pán domu sa kvôli poslednej večeri s ňou upravil, teda si uvedomoval výnimočnosť situácie.

Hlboko si to vážila a zároveň ju pohľad naňho dojímал. Vyzeral výborne a skoro rovnako majestátne ako jeho dedko na obrovskom portrète, ktorý visel vo vstupnej hale zámku.

„Prepáčte, slečna,“ začal, len čo sa usadili, „že som vás v posledných dňoch zanedbával. Akosi som pozabudol, že sú to vlastne vaše posledné chvíle pod mojou strechou.“

Susanne ovládla ďalšia vlna citov, sťažka vzdychla a sklopila zrak. „Nie ste mi ničím povinný, pane,“ riekla rýchlo pomedzi neprirodzene zomknuté pery.

„Nie som, slečna,“ pokračoval. „Ale vaša úloha v živote Sophie bola nenahraditeľná. A zostali ste v jej živote nielen preto, že si vás vybrali ešte jej rodičia. Neraz sa počas celých tých rokov ukázalo, že mali naozaj šťastnú ruku. Ja osobne by som asi nemal šťastnejšiu ruku. Dovolím si vás ubezpečiť, že na *Corte la roca roja* budete vždy vítaným hosťom...“

„Je mi naozaj veľkou ctou, pane.“

„Okrem toho, úprimne verím, že navždy zachováte všetky tajomstvá, ktoré vás, Sophie i mňa viažu k minulosti...“

Napochytre pritakala: „O tom nepochybujte, pane!“

Pobadal, ako sa pri Sophiinom mene zhrbila. Vychovávateľka sa nikdy nehrbila a vždy na to upozorňovala aj Sophie.

Markíz zrazu pochopil, že Sophie nechýba len jemu. Náhle sa ešte viac zahanbil, ako sa v posledných dňoch sebecky zatváral v pivnici. Zároveň musel obdivovať silu, vďaka ktorej dokázala Susanne kráčať pevne ďalej.

Neobratne si odkašlal a mávol rukou na Enriqa, že už je čas začať s večerou. „Ale pri tejto rozlúčke,“ dodával zmierlivo a kvôli Clarièreovej sa pokúsil o povzbudivý úsmev, „nedovoľme, aby nás opantali city, slečna. Vychutnajme si náš posledný spoločný večer v najlepšej nálade!“ Dúfal, že tým v jej očiach znovu získa na vážnosti. Predsa vedel, čo sa patrí!

No predovšetkým by si neporadil s jej citmi. Ženám nikdy nerozumel a jediné ženské city, ktoré dokázal zvládnuť, boli Sophiine slzy. Keď ju tajne učil poľovať, šermovať či strieľať z luku a ona si pri tom občas odrela koleno či lakeť, skrátka ju naučil, že plakať jej nepomôže. Musí sa postaviť a ranu si ošetriť. Bol na seba hrdý, že od šiestich rokov nevidel ani jednu Sophiinu slzu...

... a tie pri rozlúčke sa nerátali.

Sluha Enrique práve ukladal na stôl lahodnú paštétu ako predkrm, keď do jedálne nečakane vstúpila slúžka, nasledovaná neznámym poslom. Obaja sa markízovi uklonili súčasne.

„Odpustite, pane,“ zastala slúžka pred svojím pánom a prehovorila vzrušeným hlasom. Vniesla tým ešte viac nepokoja do už aj tak neveselej atmosféry v miestnosti. „Ale tento muž trval na tom, že vám musí okamžite oznámiť novinky. Ide o slečnu Sophie!“

Susanne od vytrženia okamžite vyskočila zo stoličky, lebo dobré správy nezvyknú vtrhávať do miestnosti prudko. Jej stolička sa s hukotom prevrhla na dlážku a markíz, neschopný so svojou chorou nohou urobiť to isté rovnako rýchlo, sa s pomocou svojej palice zdanlivo opatrne zdvíhal.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa hromovým hlasom.

Susanne najskôr podišla za markízovu stoličku, a aby odolala nutkaniu položiť si ruky na jeho ramená, radšej sa postavila vedľa neho. Podvedome sa zhlboka nadýchla a potom prestala dýchať, ako keby práve ona mala teraz hovoriť, ako keby práve ona dorazila zo zjavne ďalekej cesty s dôležitou správou, ako keby všetko, čo sa bude diať ďalej, záviselo iba od nej.

Kým prichádzajúci lapil dych, markíz si posla i slúžku rozrušene premeriaval. Nepáčilo sa mu, ako sem tí dvaja vtrhli. Tiež tušil prichádzajúce nešťastie.

„Ospravedlňujem sa, Vaša... Vaša Urodzenosť, za zlé... zlé správy, ktoré vám prinášam...“

Markíz pritakal a rukou naznačil, aby pokračoval a konečne sa mu podarilo vstať. Zostal stáť vedľa Susanne.

Posol sa po divej jazde na koni nezmohol na plynulú reč. Jeho zadýchané, prerývané slová zneli preto ešte nepravdepodobnejšie, neuveriteľnejšie, nepochopiteľnejšie.

Preto ani markíz, ani vychovávateľka a ani sluha so slúžkou najskôr nemohli uveriť správe, ktorú im neznámy oznamoval.

„Pani markíza... Sophie de Mar... de Marginel je mŕtva. Cestou k manželovi, k urodzenému... pánovi vojvodovi de Guisé, ju prepadli zboj... zbojníci a ani rytier le Clérmont ju nedo... kázal ochrániť. Tu je oficiálne oznámenie... o jej úmrtí, ktoré... ktoré podpísal sám pán vojvoda...“ a v úctivom predklone podával markízovi list.

Susanne sa zatmelo pred očami a omdlela.

Markíz ju zachytil v poslednej chvíli, ibaže so svojou chorou nohou neudržal aj ju, a tak s vychovávateľkou v náručí klesol na dlážku.

Mohol tak zakryť, ako aj jemu tá správa podlomila kolena.

Jeho palica pritom dopadla na dlážku tak nešťastne, až sa z jej hlavice odlomila hlava psa.

3.

Markíz napriek svojmu starému zraneniu trval na tom, že on sám odnesie Susanne do jej komnaty.

Cora, bývalá Sophiina komorná, ich so svietnikom sprevádzala tmavými chodbami a napokon s nimi zostala i v komnate, aby vychovávateľku ratovala.

Veľmi dobre vedela, kde má Susanne svoje flakóniky s extraktmi z bylín, masťami a vrecúškami iných liekov, veď neraz spolu ošetrovali väčšie či menšie zranenia obyvateľov domu. Susanne v Core objavila naozajstné nadanie pre liečiteľstvo, a tak mladú komornú rada priučila všetkému, o čo mala záujem. Preto teraz Cora presne vedela, čo má robiť.

Markíz si pritiahol stoličku vedľa Susanninej postele tak, aby Core nezavadzal a zároveň, aby mohol Susanne držať za ruku. Po tej strašnej správe sa cítil neuveriteľne prázdny a upokojovalo ho, že mohol pre Susanne aspoň niečo urobiť.

Pomáhal Core a Susanne podržal na čele studený obklad, potom vonnú soľ. Susanne po chvíľke otvorila oči a jemu sa zdalo, že svet sa opäť trochu rozjasnil. Chápal, že vychovávateľka iba omdlela, no jeho premkol nepredstaviteľný strach, že by tu a teraz umrela aj ona. Nedokázal by stratiť obe v priebehu jedinej hodiny!

Len čo sa prebrala, nahol sa k nej a prudko ju objal. „*Dieu merci!* (*Ľďaka Bohu!*)“ vydýchol po francúzsky.

Zmätená Cora narýchlo odložila vonnú soľ naspäť do Susanninho košíka s liekmi. „Už ma asi nebudete potrebovať...“ hlesla potichu, lebo úplne zle pochopila situáciu. S rýchlym úklonom sa radšej vytratila z izby.

Čo to do pána vošlo, že objal vychovávateľku a zrazu nerozpráva po španielsky? Veď po francúzsky sa v tomto dome vždy rozprávala iba Susanne so Sophie. Markíza nikdy po francúzsky hovoriť nepočula.

„*Dieu merci!*“ zopakoval markíz šeptom, nespúšťajúc ju z objatia.

Ledva sa Susanne na svojej posteli prebrala, pocítila najskôr jeho vôňu, potom ťažobu jeho hlavy na svojom ramene a že ju drží za ruku, ba dokonca, že ju objíma.

Celá zmätená ho chcela slušne poprosiť, aby sa stiahol, no vzápätí si spomenula, na správu o Sophiinej smrti. Premkla ju hlboká bolesť, vyhrkli jej slzy a nečakane opätovala markízove objatie. Rozzvlykala sa a až potom si uvedomila, že aj markíz plače.

„Sophie! Moja malá Sophie! Neuchránil som ťa!“

Susanne sa premohla. Pevnejšie ho objala a bez slov ho začala čičkať ako dieťa.

„Neuchránil som ju... Neuchránil som ju pred svetom...“

Susanne ho hladila po dlhých vlasoch a pritísila si líce na jeho líce. Napriek smútku sa v nej naširoko otváralo čosi nepoznané. Akoby sa s nedostupným markízom ocitla mimo tohto sveta.

V hĺbke srdca smútila kvôli tragickej smrti Sophie, ale akoby zrazu žila sen, ktorý si nikdy ani nedovolila snívať. Jeho hlava s mäkkými vlnitými vlasmi ju na ramene príjemne ťažila. A jeho ruky, pevne objímajúce jej telo, jej prezrádzali, že sa jej určite nesníva. A tá jeho omamná vôňa!

Mal zatvorené oči, a tak mohla celkom zblízka sledovať ušľachtilé, no pomerne tvrdo rysované črty jeho tváre, ktoré podčiarkovalo mužne vysunutú čelo.

Odkedy ho spoznala, po inom mužovi už nikdy viac netúžila. A čím viac ho rokmi spoznávala, o to väčšmi si ho aj vážila. Nikdy by si nepripúšťala, že...

Ale čo sa to deje teraz?

Mohla by táto chvíľa, aj keď podfarbená osudovým nešťastím, trvať navždy? Nič iné by si teraz neželala. Chcela sa iba nabažiť jeho blízkosti, tážoby jeho tela pri svojom, tej jeho vône. Stačí jej len toto jediné objatie z krutej straty, táto jediná falošne dôverná chvíľka s ním, ktorá by sa stala jej najkrajšou spomienkou. A potom nech si jej osamelý život bez lásky plynie aj ďalej ako doteraz!

„Nie je to vaša vina, pane!“ šepla, otočila hlavu a nechala svoje slzy stekať spolu s tými jeho.

V tejto chvíli by dal čokoľvek za tú moc, aby vedel utíšiť príval slz tejto vzácnej ženy!

„Ach, Susanne,“ otvoril oči a zničené sa pozrel do jej hlbokých hnedých očí. „Neuchránil som ju!“ Privinul ju k sebe tuhšie a úplne nečakane pohľadal jej pery...

4.

Markízove bozky našťastie nemali dlhé trvanie a rýchlo sa spamätal.

„Prepáčte, madam,“ šepol rýchlo, vystrel sa a cítil sa trápne.

Zomrela Sophie, ale ani to ho nijako neospravedľňuje, aby sa ku Clarièreovej správal ako k pobehlici!

„Veľmi sa vám ospravedľňujem! Nechápem, ako...“ Radšej stíchol.

Chcel vstať rýchlo, no nemohol vstať rýchlejšie a kvôli rozpakom sa na ňu nedokázal ani pozrieť, nie aby sa zmohol na nejaké ďalšie slovo.

Ona po celý čas odvracala tvár k stene a on so sklonenou hlavou zamieril ku dverám. Tam sa dáme napochytre uklonil a napriek svojmu zranenému kolenu vyletel z jej dverí ako vystrelený šíp, trochu zlomený vystrelený šíp.

Náramne sa na seba hneval. Susanne Clarièreová bola ctihodná žena a toľké roky sa mu darilo to elegantné žieňa s obdivuhodne silnou vôľou vnímať ako sestru – a teraz? Úplne všetko pokazil! Ako sa mu to mohlo stať?

Fackovala ho hanba a hnala ho preč z domu.

Zomrela Sophie, opakovalo čosi v ňom ako neodbytná ozvena.

Celým vnútrom mu vzkypel páľčivý hnev, slzami sa von tlačila bezmocnosť a káravá trápnosť ho nútila ešte k čomusi, čo nechcel opäť utopiť vo víne, zalezený v pivnici ako špinavá krysa. Nezniesol by, aby ho po tomto všetkom ráno pri rozlúčke zasa videla na dne.

Kam zmizla sila jeho ducha, kam sa podela jeho rozhodnosť?

Zomrela Sophie! vrieskalo jeho vnútro, až sa mu zdalo, že zošalie.

Sklamaný zo svojho údely zamieril k stajni. Tam sa vyštveral na koňa a na jeho chrbte uháňal dopredu ako stelesnený vietor.

Lenže ani divá jazda na koni do neznáma mu nepomáhala, aby zabudol...

Nechápal, ako sa tam ocitol, nevedel, že si ešte pamätal cestu, ale jeho nešťastie vyprchalo až potom, keď ho predsa len roztopil na dne pohárika ako aj v pôvaboch dvoch veselých neviestok v odľahlom hostinci na hranici svojich pozemkov.

Zostarnutý hostinský ho vítal nadšene ako strateného syna. Akoby sa jeho život za všetky tie roky vôbec nezmenil, akoby do jeho života nikdy nevstúpila Clarièreová, akoby jeho život nikdy nepodliehal zodpovednosti za drahú Sophie...

Ach, moja malá úbohá Sophie! Nezachránil som ťa!

Markíz de Pays-Rouge viac nechcel cítiť zmar, ktorý bolesťou straty už po druhýkrát v živote spaľoval jeho nesmrteľnú dušu.

5.

V zadnej izbici hostinca chcel markíz zabudnúť na svoju bolesť. Hostinský preňho vybral to najlepšie víno a najmilšie dievčatá, ktoré tu mal. A tak sa markíz po veľmi dlhom čase nechával opájať úplne všetkým, čím ho tie dve ochotné a sporo odeté mladé devy nadávali.

Po dvoch hodinách, ktoré akoby prežil mimo tohto času, pomerne spokojne zaspával v ich náručí.

„Si skrátka statočný rytier, môj pane...“ šepkala mu blábotavo do ucha v polospánku tá so svetlými vlasmi a bozkala ho na krk.

„Alebo je to rovno sám kráľ!“ pritakala v rovnakom stave tá druhá a pritulila sa k nemu z druhej strany.

Sám kráľ! Isteže, kráľ! zasmial sa markíz v duchu a obe ich pohladil po vlasoch...

... a ako zaspával, do vedomia mu prišla zázračná myšlienka: *Sám kráľ!* Sophie nemôže byť mŕtva, dokedy to nepotvrdí *samotný kráľ!*...

Tú myšlienku však naplno pochopil, až keď sa zvláštne dolámaný a s prekvapivo celkom čistou hlavou zobudil krátko pred svitaním.

NAOZAJ! V tejto situácii musí Sophieinu smrť potvrdiť osobne Jeho Veličenstvo kráľ! Nestačí, že manžel poslal správu. Pokiaľ neuvidí listinu

s pečatou kráľovského úradu a podpisom samotného kráľa Františka I., odmieta veriť, že Sophie de Margiel je mŕtva.

Dieu merci, že mu to napadlo!

Ale ako to, že mu to nenapadlo hneď?

Nadšene sa usmial a celý jeho svet sa neuveriteľne rozžiaril.

Jeho najdrahšia Sophie nie je mŕtva! *Sophie žije!*

V skvelej nálade a plný energie ako už dávno nie, opatrne, aby ich nezo-
budil, vyvliekol sa spod polonahých neviestok a hodil medzi ne na posteľ
zopár mincí – viac, ako by si vypýtali. Nikým nevidený prešiel k maštali,
odtiaľ vyviedol svojho koňa a so šťastným úsmevom na perách sa spokojne
vrátil späť na *Corte la roca roja*.

Napriek nebezpečenstvu, ktoré by mu hrozilo, sa v tú noc po rokoch roz-
hodol znovu sa vydať do Francúzska. A najlepšie urobí, ak tam odíde ešte
dnes. A keď dnes, tak prečo nie so Susanne Clarièreovou? Iba vo Francúzsku
zistí, čo sa so Sophie skutočne stalo. Plánoval Susanne poprosiť, aby trošku
odložila svoj odchod, kým sa nebude môcť pridať k nej.

Bol si istý, že Sophie žije a tá správa večer bola iba jedno veľké nedo-
rozumienie.

Tešil sa, priam žiaril od radosti a tieto nové nápady chcel bezodklad-
ne oznámiť i Clarièreovej, lebo pod váhou svojich neohrozených nápadov
celkom zabudol na to, čo sa medzi nimi stalo večer. Už to preňho bola iba
hlúposť, taľafatka.

A tak v to skoré ráno, plný mladického elánu – až kráčal takmer vzpriame-
ne aj bez svojej palice, ktorá sa mu večer zlomila – pomerne razantne zaklo-
pal na dvere jej komnaty. Chcel čím skôr ukončiť aj jej smútok, preto dvere
s nadšením otvoril dokorán bez čakania na odpoveď, či smie vstúpiť.

Jej izba však zívala prázdnotou.

Susanne Clarièreová odišla z *Corte la roca roja* ešte v noci, krátko po tých
ich trápnych objatiach, teda okamžite, ako opustil jej komnatu.

Palica so psou hlavou sa bude musieť opraviť. Ale niektoré veci sa tak
ľahko opraviť nedajú.

II. HLADANIE ÚTOČISKA

V tom istom čase, niekde vo Francúzsku

I.

Marcel vedel, že sa nesmú zastaviť, no zároveň jasne cítil, že Sophie, preoblečená v mužských šatách, sa už ledva drží v sedle svojho koňa. Putovali na severozápad a v tejto chvíli už slnko páliło poludním.

Odkedy dnes skoro ráno ušli zo zámku Anet, sa vlastne ani nestihli poriadne porozprávať. Raz vymenili kone, tak tie teraz vládali viac ako oni dvaja a rytier potichu obdivoval dôveru a trpezlivosť, s akou ho Sophie nasledovala.

Po tom, čo Marcel v súboji v záhrade Anetu poranil svojho pána, vojvodu Clauda de Guisé, najskôr utekali do jej komnaty. Tam jej Marcel priniesol svoje oblečenie a ona sa z princeznej v plesovej paráde zmenila na mladíčka v pomerne drahom, no zúfalo zle padnúcom oblečení. Vlasy si zopla do jednoduchého chvosta a skryla si ich pod rytierov baret, ktorý jej jediný z celého oblečenia ako – tak sadol. Nohavice jej neprekážali, lebo strýko ju učil poľovať aj v nohaviciach – len o tom nikdy nesmela nikomu hovoriť. Je predsa také nedôstojné nosiť oblečenie opačného pohlavia!

Keď konečne vyšla na chodbu, odkiaľ ju cez pootvorené dvere neprestajne súril, najskôr sa neubránil úsmevu.

„Čo?“ spýtala sa neisto.

So skrčným nosom iba pokrútil hlavou a pozrel sa inam, aby sa nedotkol jej citov.

Všetko na nej odstávalo a čudne viselo ako na nejakom neohrabanom vtá-

čati, čo práve vyletelo z hniezda. A jeho košľa a nohavice pri tom natolko zdôrazňovali jej krehkosť, až sa skoro neudržal, aby ju neschúlil v objatí.

„... a bol to predovšetkým váš nápad, *chevalier*!“ štuchla doňho a dotknuto vykročila.

Len čo ho obišla, za jej chrbtom sa konečne rozosmial.

„Ja vás stále počujem, pane...“ odvrkla nahnevane.

„Už si zasa vykáme, madam?“ hlesol prekvapene a postavil sa jej rovno do cesty, ako ju dobehol.

V mizernom svetle noci, končiacej sa za oknami, uvidela v jeho očiach čosi nepoznané. Čosi, z čoho sa jej rozlievali celým telom vlny tepla i chladu zároveň.

Celkom zabudla na to, ako vyzerá a že zjavne vyzerá smiešne. No pohľad, akým sa na ňu díval, aj v tomto chabom svetle prezrádzal niečo iné. Vďaka tomu sa zrazu uvoľnila a musela sa na sebe smiať s ním.

A hoci sa tam v záhrade stalo čosi zlé, čomu nerozumela – nepochybovala, že jej to nakoniec vysvetlí –, jej srdce sa znovu vznášalo v nádhernom tanci vysoko nad jej skutočným telom: On je tu pri mne!

Ako stál pred ňou, drzo nadvihla obočie a veselo mu odvetila: „Naozaj nevidím najmenší dôvod na dôvernosti s vami, milý pane!“

V tej chvíli sa neovládal, zovrel ju v náručí a za trest jej vtisol bozk, pod ktorým sa roztopila ako maslo na slnku.

„Si rozkošná!“ mrkol na ňu šibalsky a bozkal ju znova, ale len letmo. „Pod, musíme sa ponáhľať!“ šepol, no hovoril to hlavne svojmu rozbláznenému srdcu.

Podal jej svoj modrý zamatový kabátec a okolo pliec jej navliekol cestovný plášť, ktorý ju dokonale zahalil. S baretom na hlave a takto prestrojenú ju nikto spoznať nemohol.

„Ideme,“ rozhodol, chytil ju za ruku a spoločne sa rozbehli preč z tohto zvláštneho miesta.

Sophie by ho v tejto chvíli nadšene nasledovala aj do plameňov pekelných.

2.

Poslednú hodinu sa po ceste vliekli pomalšie ako slimáky. Aj ich kone ustali, no na výmenu za čerstvé nemali dostatok peňazí. Museli začať šetriť. Keď dôjde na najhoršie, predá svoj vzácny meč po otcovi, s rukoväťou, vykladanou drahými kameňmi, svoj jediný majetok.

A tak sa neskoro popoludní predierali akosi bočnou cestou krížom cez les, lebo Marcel trval na tom, že musia byť čo najnenápadnejší. Čím menej ľudí ich stretne a zapamätá si ich, tým lepšie.

Usadili sa na brehu potoka. Sophie sa okamžite natiahla v tráve, sňala si baret a prstami si oslobodzovala pramene hustých vlasov. Potom zatvorila oči, zakryla si ich chrbtom dlane a vdychovala ostro-sviežu vôňu okolitej prírody.

Marcel medzitým vymenil vodu za čerstvú z potoka, pustil kone, nech sa tiež napasú a napijú a ľahol si do trávy kúsok od nej.

Tiež sa natiahol, ale ostrážitosť mu nedovolila, aby zatvoril oči. Najskôr sledoval okolie, či ich tu niekto nemôže objaviť, potom premýšľal nad divou zverou, v tej súvislosti nad večerou, a napokon, ani nevedel kedy, celá jeho pozornosť sa upriamila iba na ňu.

Sledoval jej bohaté vlasy, ústa, ktoré túžil bozkávať, krivky tváre, jemnú pleť, plnú hruď, ktorá sa s každým nádychom zdvíhala a s každým výdychom klesala... Vlny nežnosti i vášne valcovali jeho zmysly, búšili mu v sluchoch. No vedel, že jej nie je hoden, že sa musí ovládať.

Ženu, po ktorej túžil ako ešte po žiadnej inej žene vo svojom živote, mal na dosah ruky. Kedysi by neexistovalo nič, čo by ho zastavilo, aby nebola okamžite jeho. Ležala vedľa neho nádherná a bezbranná, možno i opätujúca jeho vášeň a city, no on veľmi dobre vedel, že sa jej nesmie dotknúť. Jediným jeho privilegiom je chrániť ju.

Žeby sa v jeho vnútri ozýval hlas svedomia? Hlas svedomia, zvyškov dobrej výchovy či duše – nech už to bolo čokoľvek, bolo to niečo, o čom si myslel, že to už dávno stratil.

Nechcel ju vziať do svojho špinavého sveta. Ona k nemu nepatril. A neexistuje spôsob, akým by jej dokázal vysvetliť, kým sa za posledné roky v službách vojvodu de Guisé stal. Kým on sám dopustil, aby sa v jeho službách stal! Ibaže vtedy sa ocitol na dne a z toho dna sa prepadol do samotného pekla...

Ach, prečo ju nestretol pred tým?

Ale teraz ju k sebe nesmie pripútať. Sophie de Marginel nebola žena preňho. Takého anjela on nikdy nebude hoden!

Aj keď sa mu na chvíľku zazdalo, že ich láska by mohla mať budúcnosť, čím viac ju spoznával, tým viac videl, aká je a prečo to nebude možné. S vojvodom sa to možno napokon nejako vysvetlí, možno sa k nemu bude môcť vrátiť, o čom pochyboval, ale do Sophiinho života Marcel nepatrí. Na to je až príliš špinavý. A urobí všetko preto, aby sa tá nádherná bytosť pravdu o ňom nikdy nedozvedela – to by nezniesol.

Musí sa jej vzdať, okamžite sa musí vzdať akejkoľvek nádeje na ňu. A musí to urobiť dobrovoľne. Nesmie byť sebecký. Ale kým bude vládať, bude ju aspoň ochraňovať. Áno, to jediné bude teraz zmyslom jeho života. Urobí všetko pre to, aby sa Sophie dostala do bezpečia – aj keď teraz ešte nemal tušenia, kde to môže byť, ani ako to dokáže.

„Prečo nič nevravíš, Marcel?“ prerušila Sophie jeho pochmúrne myšlienky.

Pozrel na ňu lepšie: „Ty nespíš?“

„Nie.“

„Tak potom vstávaj, krásavica, musíme ísť ďalej...“ povedal veselo, aby zakryl svoju zlú náladu.

„Ešte nie,“ odvetila pomaly a pritom sa ani nepohla. „Dlhuješ mi vysvetlenie...“

Vysvetlenie? Rytier si vzdychol.

„Začni, prosím. Kým nebudem vedieť viac, nikam ďalej sa s tebou nehnem,“ vyslovila pokojne a zároveň ľadovo vážne.

„Povedz mi, prečo som sa musela na Anete skrývať? Prečo nikto nesmel vedieť, kto som? Prečo ste sa s vojvodom bili? A prečo vlastne utekáme?“

Vzdychol ešte ťažšie. „Ale nebude sa ti to páčiť...“

„Marcel, chcem konečne poznať pravdu a ty mi ju musíš povedať!“

„Dobre, teda ti poviem, čo viem...“

Stále sa naňho nedívala, a tak sa zvrtol k nej, prevaliac sa na bok. Nadýchol sa a spustil: „Vojvoda de Guisé je tvoj manžel. To za ním som ťa viedol...“

Počkal, ako zareaguje, no ona sa ani nehla, a tak pokračoval: „A ja som jeho poskok, Sophie. Som jeho sluha, som len bábka v jeho rukách a robím preňho všetko, čo potrebuje. Úplne všetko, čo potrebuje, ak mi rozumieš...“

No Sophie zjavne netušila, čo jej tým chce naznačiť a stále trpezlivo čakala na celkom iný príbeh.